

Marko Dekić Bodoljas verse

Illatok (Mirisí)

Ma, reggel
az emlékezet ablakán
csörömpöltek a villamosok,
s átszóve
a régmúlt élmények
drótkötél hálójával,
integettek
az acélos villanypóznák.

Ma, reggel
felturbékoltak a galambok
az elhagyott otthon
küszöbe fölött,
mely vakítóan csillog
az álmodozás sínein,
a végleges visszatéréshez,
a megrökönyödött gyermekkor
giz-gazos udvarába.

Ma, reggel
a múlt kilométerei
látogatóként
dülöngéltek a
bácskai rónaság
szélesre tárt ölelésébe,
mely lebegő könnyedségével
és veszélyes súlyosságával,
hajolt fölém.

Ma, reggel
érthetetlen reám bukkantak
a falusi cimborák
nyugtalan árnyai,
valamilyen bahanális zsvajjal,
ágaskodó fekete paripákkal,
s a tamburák cirpelő hangjával,
melyek disszonanciája sértette
az összetört poharak
metsző csengését.

Ma, reggel
szétpattantak a valamikori sebek
vörösesszínű kötéseit,
zuhogó illatokká váltak
a falusi akácfák,
s szétömlöttek
a megrökönyödött emlékek sodrai,
az udvarokon és kertekben,
összeroppantak
a visszatérés vágyának sortüzei,
létem kis közébe –
szeretett Bodolyámba.

Jutros su
na prozoru sjećanja
zatandrakali tramvaji
i razmahala se
čelične bandere
ispreplitane
žičanim mrežama
davnašnjih doživljaja.

Jutros su
zagugutali golubovi
nad pragom
usamljenog doma
što bliješti
na tračnicama mašte
konačnog povratka
u dvore korova
usplahirenog djetinjstva.

Jutros su
kilometražne prolosti
zagegale u pohode
bačvanskim ravnicama
u zagrljaj širok
koji se lepršavo lako
i ubitačno teško
nadnio nad
mene.

Jutros su
neshvatljivo nabasale
na mene uznemirene sjenke
seoskih drugara
uz neku bahatu galamu
i propinjanje vranaca
sićanih glasova tamburica
koje je disonantno
narušavao rezak zvon
razbijenih čaša.

Jutros su
prsnuli zavoji
rumenila nekadašnjih rana
zapljuštali mirisi
seoskih bagremova
i razlili se brzaci
usplahirene sjete
dvorištima i bostanima
razlomili se plotuni
željnoga vraćanja
u sokačić moga postojanja –
voljenoj Bodolji.